

ELŐSZÓ

Huszonegy hosszabb-rövidebb szöveg, meg kéne okolni, miért íródtak s mivégre szerkeszték könyvet belőlük. Vajon a rajzok lábjegyzetei volnának, vagy fordítva: az írások margináliái lennének a rajzok? Gyakran éreztem, hogy kész egy kép, de a képkészítés valahogy mégsem ért véget (na jó, a fordítottja is elő szokott fordulni), ilyenkor kaphat szerepet a műfajváltás. Az írások zöme nyomtatva vagy elektronikus formában már megjelent itt-ott, illetve felolvastam őket valami szakmai fontoskodáson. A válogatás és a könyvbe rendezés során legtöbbjüket újra kézbe vettem, retusálgattam, húztam belőlük vagy hozzájuk toldottam azt, ami azóta eszembe jutott. Olyan jelenségekről szólnak, amelyek rajzolóként is érdekelnek (kettős jelentésű képek, lehetetlen tárgyak, anamorfózisok), oly sokszor foglalkoztam már velük, hogy a szövegből sem tudtam kizárni az ismétlődéseket. Nem köztudott, tán el sem hiszik nekem, hogy a rajz mint önálló képzőművészeti műfaj alig több mint százéves. Rajzoltak persze addig is, de azok, ha művészek rajzolták, vázlatai voltak valami később megszülető alkotásnak. Megjegyzések (zárójelbe való dolgok), amelyek funkciójukat tekintve közelebb álltak az íráshoz, mint a képzőművészethez. Messzebb utazva vissza az időben, oda, amikor írni még csak kevesen tudtak, vagy amikor még nem is voltak betűk, a rajzolás az írást helyettesítette, sőt a rajz volt maga az írás, a gondolatok megőrzésének eszköze. (Voltak persze abnormis, tényleg csak zárójelben említendő esetek, egy vak görög például, Homérosznak hívták, 140 sornyi hexametert pazarolt el egyetlen pajzs leírására, holott ha lát, néhány vonallal le is rajzolhatta volna.) Hogy mi következik mindebből? Ha úgy vélnék, íróként tetszelgek, vegyék úgy, hogy csak egyszerűbben állítom azt: grafikus vagyok.